kuda teretamine Else ja Hansu wahel sündinud, kas nemad teine teisele kaela langenud, ehk mulle pidi ligistanud? — Selle küsimise peale wõime tõt mööda kosta: silma nähtawal ei tehtud üht ega teist. Kui ligi südamed neil sel silmapilgul seisiwad, jäi meile teadmata, sest et seda aga üks kõrgem silm näha wõis; awalik teretamine ja läinud mite waksa wõrra käteandmisest kaugemale. Käed seisid kül tük aega kui ühteliimitud neil koos, ja wahtis üks paar silmi lahkelt teise paari peale, kui tahaksid pisukeste aknate läbi otsekohe südame põhja tungida ja kõik liikumised seal tähele panna. Ehk kül Hans praegu külma käest tulnud, läikis ommetegi tema silmist nii palju palawat, et Else põsed lõkendama ajas ja tema pikemalt Hansu silma ei usaldanud waadata, waid silmad põrandale maha löi. Siis tõmbas ta äkitselt, kui raskest unest ärkades, oma sõrmed Hansu pihust ja põgenes ema selja taha, otsekui kulli ähwardamisest peasnud kanapoeg eide tiiwa alla warjule poeb. Hans kostis lahkelt pererahwa küsimiste peale, aga tema silmad lendasid sagedast sinna, kus wärisew linnuke pool peitus eide warjul istus. Õnnelt tuletas peremees meele, et teelt tulnud mehed alles lõuneta tühja kõhu näpistust kannatawad, mis peale ema ja tütar sööki walmistama tõtasiwad. Hansu rõõmuga täidetut süda ei annud mahti tühja kõhu nurisemist tähele panna, waid oleks — kui tohtind — ennemine laulnud: „Ei taha süüa, ei taha juua, eidekene. Tooge mu omane tubaje ɔc.“ — Ega wältanud kuigi kaua, seal toodi söögid ja õllekann lauale, nendega ühes tulid ema ja tütar kaa tagasi. Hans ja tema küütmees Willem pidiwad kahekeste sööma,

teiste pererahwa lõune oli ammugi mööda. Noored mehed, kes wara hommikust saadik midagi suhu ep olnud wõtnud, ei söönud nalja pärast, siiski paluti Hansu igalt poolt, weel enam wõtma. Pärast sööma, kus Hans teistega magusat jutu westis, püüdsiwad Else arglikud silmad enam salamahti kui awalikult teda luurida, kui tahaksiwad otsust, kas nooremehe kuju weel selle endise sarnane näitas, mis tema mälestuses kustumata elas. Tükalte paistis kül endine olemine muutmata, nimelt tema lahkest silmadest, aga tükalte näitas kuju külles mõnda wõõrast, keha näitas saledam ja pikuse poolt natuke kaswanud, mis wõõrastwiisi rieteşt ehk wõinud tulla. Lühikeseks piiratud hiuksed peas, noor habeme oras pealmise moka peal, ja tuulest tursunud palged tegid teda endist wasta priskemaks. — Kas Hans homme pääwa walgel seda kaa Elsest saab ütlema? Ehk saab tema silm endisel õitsewal luhal mõnda pool närtsind lillekest leidma, sest et igawus ja täitmata südame soowimised tütarlapse jumeduse kosutajad ei ole. — Aga meie peame jõulu laupääwa õhtust edasi kõnelema.

Ehk kül Mihkel Põllupapi majas juba mõnda aastat teed enam laste kingalisi kaswamas ei olnud, siiski ei jätetud kena jõulu pruuki, waid walmistati igakord kallil laupääwa õhtul üks weike õuna ja põlewa küünaldega ehitatud jõulu kuusk tuppa. Et lapselik rõõm seal juures ei pidand puuduma, kutsuti naabri külast mõned lapsed sinna, kui wõimalik enamist ika neist, kellel ema, isa ehk mõlemad wanemad juba mulla sängis puhkasiwad. Neile kingiti mõned pisukesed andeb õhtu mälestuseks. Mõnda ootasiwad kaa täna mõned lapsed pikisilmi aega, kus

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1869, lk. 21